

[Socialministeren.]

af sig selv tvinger en Løsning frem. Naa, der kan jo ske mangt og meget, jo mere man kommer ind paa Realiteterne. Det vil altid være mig en Glæde, som det er min Pligt, at arbejde med paa det bedst mulige Resultat, men det forhindrer jo ikke, at Forhandlingerne forleden maa gøre en sagkyndig noget mere forsigtig, maa gøre Politikerne noget mere mistænksom, og det forhindrer desværre altsaa heller ikke, at jeg med Hensyn til det store Reformforslag, der kommer til Efteraaret, paa Forhaand maa være forsigtig og lade Sagkundskaben kontrolere af Partipolitikerne, for at man ikke ogsaa straks skal gøre Forsøg paa at kompromittere disse vigtige Reformers.

Man har til visse ikke gjort denne omfattende Opgave lettere. Havde man endda indskrænket sig til de sædvanlige politiske Drillerier, til den Optræden for Galleriet — in casu Pressen —, som nu en Gang synes at høre til, og saa i øvrigt lagt Forstaaelse for Dagen for det nye System, for Brudet med den gamle Planløshed! Men nej, ogsaa her, trods al personlig Venlighed, trods al parlamentarisk Formfuldhed eller Formløshed, i Realiteten vidnede Debatten ikke om Evne eller Villie til at se det centrale i det nye Forslag.

Men hvad er da det nye i dette System, for blot at holde os til det foreliggende Forslag, Folkeforsikringen? Vi har hidtil som bekendt haft tre vidt forskellige Love vedrørende Forsikring mod eller Hjælp i Anledning af Sygdom, Invaliditet og Alderdom med ganske forskellige Principper som Grundlag, med helt uensartet Behandling af i og for sig ensartede Trangstilfælde, med forskellige Administrationer, forskellige Refusionsregler o. s. v. Og hvorfor træder det offentlige til i alle disse Tilfælde? I Virkeligheden af ganske den samme Grundaarsag: Tab af Erhvervsevne, ved Sygdom normalt rent midlertidigt, ved Invaliditet og Alder mere varigt. I første Fald gælder det om at støtte saaledes, at vedkommendes Økonomi og hele sociale Stilling ikke bryder sammen under Sygdom, i sidste Fald, ved Invaliditet og Alder — altsaa ved Invaliditet paa Grund af Sygdom, Svaghed eller Alderdom — saaledes, at der ved det offentliges Hjælp kan sikres vedkommende en fortsat Eksistens, en saa god Eksistens, som Samfundet nu mener at kunne overkomme rent finansielt. Da normalt enhver Borger er udsat for og maa vide, at han er udsat for en eller flere af disse Risici, saa er det rimeligt, at det of-

fentlige ved Ordningen af hele Syge- og Invaliditetsforsikringsspørgsmaalet, hele Problemet om Tab af Erhvervsevne, forlanger, at den normale Borger ved Ordningen af sin Økonomi, hvis det er muligt, skal regne med disse Eventualiteter; skal kunne afse visse Udgifter til disse Formaal, og at det offentlige i øvrigt samler Foranstaltningerne i Anledning af Tab af Erhvervsevne i en Lov, Folkeforsikringen, som det samler eller bør samle Foranstaltningerne i Anledning af Tab af Erhvervs-muligheder i en anden Lov, Arbejdsløshedsforsikringen, saaledes som det altsaa ogsaa i Aar for første Gang herhjemme nu er blevet forsøgt.

Flere end to Love paa disse Omraader er unødvendige og systematisk set urigtige. Hvis vi nu stod paa bar Bund herhjemme, og Sagkundskaben skulde stille Forslag om en Ordning af Forsikring eller Forsørgelse ved Tab af Erhvervsevnen, ja, saa vilde det være ubetinget rigtigt, ogsaa efter Udviklingen i det øvrige Europa, at gaa ind i en virkelig Drøftelse af en legal Tvangsforsikring, hvor meget der i øvrigt talte imod den. Men naar man er saa overordentlig heldig, som man er her til Lands, at man har en frivillig Sygeforsikring, der praktisk taget omfatter hele den almindelige Befolkning, vil det ikke alene være det letteste, men det eneste fornuftige at bygge hele den samlede Folkeforsikring op paa dette Grundlag for derved at kunne gøre den mere omfattende og mere effektiv end noget andet Sted, mere betryggende og oven i Købet populær, hvad en Tvangsforsikring aldrig bliver eller har været.

Det er egentlig forbavsende, at ingen tidligere Regering har tænkt paa at udnytte de sjældne Muligheder, vi netop herhjemme har for at skabe denne Folkeforsikring uden oprivende politiske Kampe, saaledes som det her er foreslaaet. Blot ved at udbygge Sygeforsikringen, at knytte Aldersrenten sammen med denne, at afbalancere Alders- og Invalidenteren har man det hele; saa har man *et System*, der kan ligge fast, og som man til enhver Tid og fra enhver Side kan operere med ved Nedsættelse eller Forhøjelse af Statstilskud eller Præmier, saaledes som de økonomiske og finansielle og politiske Magtforhold nu en Gang er. Det er, synes jeg, forbavsende, at det eneste Medlem af Oppositionen, der tilsyneladende har hævet sig op til at se dette, er det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen. Andre ærede Medlemmer synes at stikke for dybt i Fortidens Betragtninger og Talemaader og i det Faktum, at vi altid har haft 2—3 Love.